

ஸ்ரீகாஞ்சீஸ்வாமி ஈட்டில் காட்டும் பாடத்திருத்தங்கள்

முதுமுனைவர் ம. அ. வேங்கடக்ருஷ்ணன்

பங்குனித் திருவிசாகத்தில் அவதரித்தவரான ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகிற்குச் செய்துள்ள மஹோபகாரங்களில் ஒன்றினை இப் பங்குனி மாதத்தில் நினைவு கூர்வோம்.

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறி தன்னை வள்ளல் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை ஓலையில் எழுதிவைத்ததே ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வியாக்கியானமாகும். இது இன்றளவும் நமக்குக் கிடைக்கிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் மணவாள மாமுனிகளே ஆவார்.

மாமுனிகள் காலத்திற்கும் பின்னர் பற்பலர்களால் ஓலைச்சுவடிகள் பிரதியெடுக்கப் பெற்று இன்றும் அந்நூல் புத்தகவடிவில் நமக்குக் கிடைத்திருப்பது நம்முடைய பாக்க்யமே ஆகும்.

ஆனால் சுவடிகளைப் பிரதியெடுப்பவர்களில் பெரும்பாலோர், இக்காலத்தில் தட்டச்சு செய்பவர்களைப் போல பண்டைக் காலத்தில் அதைத் தொழிலாகச் செய்து வந்தவர்களேயன்றி, மிகச் சிறந்த வித்வான்கள் என்று கொள்ள முடியாது. ஒருவன் பிரதியெடுக்க வேண்டிய மூல ஓலைச்சுவடியைப் படிக்க, அதை மற்றொருவன் சுவடியில் எழுதுவது என்ற வழக்கமே இருந்தது. அதனால் கீதாசார்யன் மார்ச் 2015

படிப்பவனுக்கு என்ன தோன்றுகிறதோ அதனைப் படிக்க, எழுதுபவனுக்குக் காதில் என்ன விழுகிறதோ அதனை ஓலைப் பிரதியில் எழுதி விடுவான். படிப்பவனே தவறாகப் படித்தாலோ அல்லது எழுதுபவனுக்குக் காதில் தவறாக விழுந்தாலோ எழுதுகின்ற பிரதியில் தவறுகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. இதைத் தான் “**படிப்பவன் பாட்டைக் கெடுத்தான், எழுதுபவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்**” என்ற பழமொழியும் கூறுகிறது.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி நூலிலும் வழிவழியாகப் பிரதியெடுத்தவர்கள் பிழைகளைச் செய்துள்ளார்கள் என்றும், அப்பிழைகள் கவனிக்கப்படாமலே புத்தகங்களிலும் அச்சேறி விட்டன என்றும் ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவற்றில் ஒன்றிரண்டினைப் பார்ப்போம்.

யானொட்டி என்னுள் இருத்துவம் என்றிலம் தானொட்டி வந்து என் தனி நெஞ்சை வஞ்சித்து ஊனொட்டி நின்று என் உயிரில் கலந்து இயல்வான் ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே என்பது நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த (திருவாய்மொழி 1-7-7). இப்பாசுரத்தில் ஆழ்வார் ‘நான் இசைந்து என்னுள்ளே எம்பெருமானை இருத்துவதாக நினைத்திலேன். எம்பெருமான் தானே விரும்பி வந்து என்னுடைய நெஞ்சை நான்

அறியாதபடி வசீகரித்து, என் உடலில் பொருந்திப் புகுந்து, என் ஆத்மாவில் கூடி இருக்கிறான். இனி அவன் என்னை விட்டு நீங்குவதற்குச் சம்மதிப்பானோ?’ என்கிறார்.

‘தானொட்டி வந்து’ என்பதற்கு, எம்பெருமான் தானே பிரதிஜ்ஞை செய்து ஆழ்வாருடைய ஆத்மாவில் புகுந்தான் என்று உரையிட்டிருக்கின்ற நம்பிள்ளை அதற்கு உதாரணமாகக் கடலரசனை நோக்கி இராமபிரான் சரணாகதி செய்தமையை எடுத்துக் காட்டுகிறார். இங்கு ஈட்டில் உள்ள ஒரு வாக்கியம் நெடுநாளாகவே பிழையாகவே அச்சிடப் பட்டுள்ளது என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார் ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமி.

தற்போது அச்சில் உள்ள பிரதிகளில் “(தானொட்டி வந்து) ‘அத்ய மே மரணம் வா(அ)த தரணம் ஸாகரஸ்ய வா’ என்று **இத்தை முடித்தல்** கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட இல்லை என்றாற்போலே பிரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்றுப் புகுந்தது” என்ற வரிகள் உள்ளன. இங்கு ‘**இத்தை முடித்தல்**’ என்றுள்ளது பிழை என்று ஸ்ரீஸ்வாமி எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

கடலரசனை நோக்கி இராமபிரான் சரணாகதி செய்தபோது ‘அத்ய மே மரணம் வா(அ)த தரணம் வா ஸாகரஸ்ய’ (இன்று மரணம் அல்லது கடலைத் தாண்டுதல் ஆகிய இரண்டிலொன்று நடைபெற வேண்டும்) என்று கூறுவதாக வால்மீகி ராமாயணச்சீலோகம் அமைந்துள்ளது. இதற்குப் பொருள் கூறுபவர்கள் ‘இன்று **மரணம் வா ஸாகரஸ்ய** – இந்த ஸமுத்ரம் மரணமடைய வேண்டும், அல்லது **மே தரணம் வா** – நான் கடலைத் தாண்ட வேண்டும்’ என்று இராமபிரான் கூறுவதாகப்

பொருள் கொண்டனர். அந்த அடிப்படையில் ஈட்டிலும் ‘இத்தை (ஸமுத்ரத்தை) முடித்தல் (அல்லது) கடத்தல்’ என்று அச்சிடப் பட்டுள்ளது.

இராமபிரான் கடலைநோக்கிச் சரணாகதி செய்தபோது ப்ராயோபவாஸ விரதம் (சாகும்வரை உண்ணாவிரதம்) கொண்டிருந்தார். அப்போது சொன்ன வார்த்தை இதுவாகையால், ஸாகரஸ்ய மரணம் (கடலின் மரணம்) என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாது என்பது ஸ்ரீஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அப்போது இராமபிரான் இருந்த நிலைக்குச் சேர இதற்குப் பொருள் கூறவேண்டும் என்றால் “**அத்ய மே மரணம் வா** – இன்று நான் மரணம் அடைய வேண்டும் அல்லது, **ஸாகரஸ்ய தரணம் வா** – கடலைத் தாண்ட வேண்டும்” என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றார் ஸ்ரீஸ்வாமி. இதற்குச் சேர, ஈட்டிலுள்ள சொற்களும் ‘**இற்றை முடிதல் கடத்தல்**’ (இன்று நான் முடியவேண்டும் அல்லது கடலைக் கடக்க வேண்டும்) என்றே இருந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார் ஸ்வாமி.

இப்படிப் பிழை ஏற்பட்டதற்கு காரணம் என்ன என்பதையும் ஸ்வாமி சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். நெடுநாள்களாகவே காற்று, தோற்று போன்ற சொற்களை காத்து, தோத்து என்றே உச்சரித்து வருகிறோம். அதன்படி பிரதியெடுக்கும்போது ஏட்டை வாசித்தவர் **இற்றை** என்பதனை **இத்தை** என்றே வாசிக்க எழுதியவரும் **இத்தை** என்றே எழுதிவிட்டார். ஆனால் **இத்தை முடிதல்** என்றால் பொருள் பொருந்தவில்லை ஆகையால் அவர்

இத்தை முடித்தல் என்று எழுதிவிட்டார். இது பிழை என்பதனை உணராமல் அரும்பத உரைகாரர்களும் பிழையான பாடத்தையே கொண்டு விளக்கம் எழுதிவிட்டனர் என்றும், இராமாயண சுலோகங்களுக்கு வியாக்க்யானம் எழுதியுள்ள கோவிந்த ராஜரும் பிழையான பொருளையே தம் வியாக்கியானத்தில் காட்டிவிட்டார் என்றும் ஸ்வாமி காட்டியுள்ளார்.

வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை
முடித்தநீருகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்
கேழ்த்தரீரன் முதலாக் கிளர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து
கூழ்த்தமர் துதித்தால் உன் தொல்புகழ் மாதூனாதே.

என்பது மற்றொரு பாசரம். (திருவாய்மொழி 3-1-7). "பிரமன், சிவன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து கிளர்ந்து உன்னைத் துதித்தாலும் அது உன்னுடைய புகழுக்குக் குறையானதாகாதோ?" என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானைக் கேட்பதாக அமைந்துள்ளது இப்பாசரம். இங்கு ஈட்டில் "(கூழ்த்தமர் துதித்தால்) ருத்ரன் தொடக்கமாக ஈச்வரனோடு மசக்குப் பரலிடலாம்படி கிளர்ந்த தேவதைகள் முசுகுவாலெடுத்தாற்போலே கிளர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால்.." என்றுள்ளது. இங்கு அடையவளைந்தான் அரும்பத உரையில் 'முசுகு - கோலாங்கூலம்; வால் - புச்சம்' என்றுள்ளது. இதனடிப்படையில் 'முசுகு வாலெடுத்தாற்போலே' என்று கொண்டு, கோலாங்கூலமான (நீண்ட வாலை உடைய) குரங்குகள் வாலைத் தூக்கிக் கொண்டு நிற்பது போல' என்று பொருள் கொண்டனர். இப்படிப் பொருள் கொள்வது தவறு என்று காட்டுகின்றார் ஸ்ரீ ஸ்வாமி. முசுகு என்பது சொல் வடிவம் அன்று. முசு என்பதே சரியான சொல். முசு கீதாசார்யன் மார்ச் 2015

என்பதற்கே குரங்கு என்ற பொருள் உண்டு. "முன்பே வழிகாட்ட முசுக் கணங்கள்" என்று பெரியாழ்வாரும் (3-5-9) "கானவெண்கும் குரங்கும் முசுவம் படையா" (பெரிய திருமொழி) என்று திருமங்கை ஆழ்வாரும் குரங்குகளைக் குறிப்பிட 'முசு' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். குவால் என்ற சொல்லானது மகிழ்ச்சி என்ற பொருளில் வியாக்கியானங்களில் பல இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. எனவே 'முசு குவால் எடுத்தாற்போலே' என்றே வியாக்கியான வரிகள் இருக்க வேண்டும். தேவர்கள் அனைவரும் கூட்டமாகக் கிளர்ந்து எம்பெருமானைத் துதித்தாலும், கூட்டமாகக் குரங்குகள் மகிழ்ச்சி தலையெடுத்து காச் மூச் என்று கத்துவது போலத்தான் இருக்கும் என்ற பொருளில் நம்பிள்ளை அப்படி அருளிச்செய்துள்ளார் என்று ஸ்வாமி திருத்தம் காட்டியுள்ளார்.

நண்ணா அகரர் நவியெய்த நல்ல அமரர் பொலியெய்த
எண்ணாதனகள் எண்ணும் நன்முனிவர் இன்பம் தலைச்சிறப்ப
பண்ணார் படல் இங்கவிகன் யானாய்த் தன்னைத் தன்பாடி
தென்னாவென்றும் என்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே

என்பது மற்றொரு பாசரம் (திருவாய்மொழி 10-7-5). எண்ண முடியாதவற்றை எண்ணுகின்றவர்களான நன்முனிவர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சி அடையும்படியாகத் திருவாய்மொழி அவதரித்தது என்கிறார் இப்பாசரத்தில் ஆழ்வார். இங்கு ஈட்டில்,

"(எண்ணாதனகள் எண்ணும் நன்முனிவர் இன்பம் தலைச்சிறப்ப) புறம்பு ஒருவர் எண்ணாதன சிறவற்றை எண்ணுவார் சிலர் உண்டாய்த்து. ... உபயவிபூதியுத்தனுக்கு இன்னம் சில விபூதி வேணும் என்றும் ஸர்வகுண

ஸம்பந்நனுக்கு இன்னம் சில குணங்கள் வேண்டும் என்றும் இப்புடைகளிலே எண்ணுவார் சிலர் உண்டாய்த்து. அவர்கள், (இன்பம் தலைச் சிறப்ப) திருவாய்மொழி அவதரித்த பின்பு 'அவனுக்கு குணவிபூதிகள் போராது' என்றிருந்த இழவு தீர்ந்து நிரதிசய ஆநந்திகளாக"

என்று காண்கிறது. எண்ணாதவற்றை எண்ணுவது என்ன என்பதை விளக்குகின்ற ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமி, - திருவாய்மொழி அவதரிப்பதற்கு முன்பு நன்முனிவர்கள் 'எம்பெருமானுடைய பெருமைகள் அனைத்தையும் பேசுவதற்கு ஒரு பிரபந்தம் அவதரிக்க வேண்டும்' என்று நினைத்திருந்தார்கள்; அவர்களே திருவாய்மொழி அவதரித்தபின்பு 'எம்பெருமானுடைய பெருமைகள் அனைத்தையும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்துவிட்டார். எனவே அவர் மேலும் பாடுவதற்கேற்ப எம்பெருமானுக்கு இன்னமும் பெருமைகள் புதிதாக உண்டாக வேண்டும்' என்று நினைத்தார்கள் - என்று விளக்கியுள்ளார். எனவே இங்கு ஈட்டு வரிகளை "அவனுக்கு குணவிபூதிகள் போராது என்றிருந்த இழவு தீர்ந்து" என்று அச்சிட்டிருப்பது தவறு என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார் ஸ்வாமி.

"எம்பெருமானுக்கு குண விபூதிகள் போராது என்றிருந்த இழவு திருவாய்மொழி அவதரித்த பின்பு தீர்ந்ததாகச் சொல்வது பொருந்துகிறதா என்று பார்க்க வேணும். திருவாய்மொழி அவதரிப்பதற்கு முன்பு எம்பெருமானுக்கு குணவிபூதிகள் போராது என்று

இழவுபட்டவர்கள் யாருமில்லை. எம்பெருமானுக்குள்ள குணவிபூதிகளுக்குத் தக்க பிரபந்தம் ஒன்று அவதரிக்கவில்லையே என்றுதான் இழவு பட்டிருந்தார்கள். திருவாய்மொழி அவதரித்த பின்பு அந்த இழவு தீர்ந்து எம்பெருமானுக்கு குண விக்ரஹ விபூதிகள் போராது என்று இழவுற்றாராயினர். இதுவே நம்பிள்ளை திருவுள்ளம். இத் திருவுள்ளத்தைக் காட்டியே மேலே குறித்த ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்தார். அதை அச்சிட்டவர்கள் பிரிக்க வேண்டுமிடத்தில் பிரிக்காமல் ஒன்று சேர்த்து அச்சிட்டு வைத்தார்கள். (அப்படி அச்சிட்டதனால் தான் பிழையான பொருள் கொள்ள நேர்கின்றது.) ஸ்ரீஸூக்தியில் பிழை இல்லை. அதனை ஸேவிக்க வேண்டிய ரீதி எங்ஙனே என்னில், "திருவாய்மொழி அவதரித்தபின்பு அவனுக்கு குண விபூதிகள் போராது என்று, இருந்த இழவு தீர்ந்து அத்தால் நிரதிசய ஆநந்திகளாக" என்று ஸேவிக்க வேணும். திருவாய்மொழி அவதரித்த பின்பு எம்பெருமானுக்கு குணவிபூதிகள் போராது என்று நினைத்து முன்னிருந்த இழவு தீர்ப்பெற்றது என்பதாகக் கொள்க.

என்று திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் அவர் மிக விரிவாக விளக்கியுள்ளார். 'என்றிருந்த இழவு' என்பதற்கும் 'என்று, இருந்த இழவு' என்பதற்கும் இடையே உள்ள பெருத்த வேறுபாட்டை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து காட்டுவது ஸ்ரீஸ்வாமி ஒருவரால் மட்டுமே முடியும்.

இதுபோல் வியாக்யானங்களில் ஸ்வாமி காட்டும் பாடத்திருத்தங்கள் பல இருந்தாலும், விரிவுக்கஞ்சி இத்துடன் இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறோம்.